

Arrest

nr. 232 739 van 17 februari 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 september 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2019 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 4 oktober 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. MGHDESYAN, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verblijft al een tiental jaren in België en huwde in 2015 in Eupen met een erkende vluchteling van Russische origine.

1.2. Verzoeker diende op 8 juni 2018 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie trof op 6 augustus 2019 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 14 augustus 2019 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.06.2018 werd ingediend door :

K(...), I(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Russische Federatie

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen :

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden waardoor het 'onmogelijk of bijzonder moeilijk' is voor betrokkene om een verblijfsaanvraag voor België in te dienen volgens de gewone procedure voor een verblijf voor meer dan drie maanden, d.w.z. vanuit het land van herkomst via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor het land van herkomst, of voor het land waar betrokkene wettig verblijft voor meer dan drie maanden. De door de advocaat van betrokkene aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom mijnheer K(...), I(...) de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart meerdere jaren in België te verblijven en sterke bindingen te hebben. Mijnheer K(...) is op 11.03.2015 wettelijk/ rechtsgeldig gehuwd met mevrouw V(...) Z(...) die een erkend vluchteling is. Indien betrokkene dient terug te keren, wordt hij plotsklaps losgerukt van zijn echtgenote. Dit schaadt zijn gezinsleven. Hij doet beroep op artikel 8 EVRM en verwijst ook naar art. 8.2 EVRM. Het gezin is totaal verankerd in de Belgische samenleving. Zijn echtgenote heeft vast werk. Het gezin is zelfvoorzienend. Betrokkene is bereid te werken en heeft in het verleden in België al gewerkt. Mijnheer K(...) is in het bezit geweest van een arbeidskaart C. Betrokkene volgde diverse cursussen Nederlands en Duits. Hij vormt geen gevaar voor de openbare orde en is onmiskenbaar op sterke wijze geïntegreerd. Mijnheer K(...) legt diverse steunverklaringen voor van vrienden, kennissen en burens. De lange duur van de asielpprocedure, samen met zijn sterke integratie vormen volgens de advocaat een buitengewone omstandigheid. Mijnheer K(...) ontvluchtte zijn land omwille van geweld en onderdrukking. Hij kan niet terugkeren omwille van zeer ernstige feiten van geweld waarvan hij het slachtoffer is geweest. Mijnheer K(...) verwijst naar reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken. Hij kan geen humanitair visum aanvragen via de diplomatieke post in het buitenland. De procedure via de diplomatieke post is gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk en zou het onherroepelijke verlies betekenen van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf. Indien de heer K(...) zou moeten terugkeren voor een formaliteit, zou dit een schending uitmaken van artikel 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984.

Betrokkene verwijst naar het feit dat hij gehuwd is met een dame van de Russische Federatie die in België erkend werd als vluchteling en die in het bezit is van een B-kaart. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote. Specifiek voor dit element bestaat een speciaal daarvoor voorziene procedure: gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht. Deze procedure, volgens artikel 9bis, kan een andere procedure, zijnde de procedure gezinshereniging, niet vervangen. De procedure gezinshereniging stelt specifieke voorwaarden voorop. Wat die procedure gezinshereniging betreft, dient opgemerkt te worden dat alleen onder bepaalde voorwaarden de procedure gezinshereniging in België kan worden opgestart (waaronder het feit dat betrokkene al een (ander) verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou hebben; betrokkene is visumplichtig en kwam naar België met een visum C 'met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België'; ...). Zijn aan deze voorwaarden niet voldaan dan kan een procedure gezinshereniging enkel nog in België worden opgestart indien er buitengewone omstandigheden zijn (omstandigheden die maken dat betrokkene zich moeilijk of onmogelijk kan wenden

tot de Belgische ambassade in Moskou). Indien er geen buitengewone omstandigheden zijn, dient betrokkene een visum gezinshereniging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in zijn herkomstland. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de gezinsrelatie maar enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene wordt niet definitief gescheiden van zijn echtgenote. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan zich voor de procedure gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht laten bijstaan door zijn advocaat.

Mijnheer K.(...) verklaart zijn land te hebben ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Hij kan volgens zijn verklaringen niet terugkeren omwille van zeer ernstige feiten van geweld waarvan hij het slachtoffer is geweest. Mijnheer K.(...) verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken. Mijnheer heeft 3 asielprocedures opgestart. De asielinstanties hechten geen geloof aan zijn asielaanvragen gezien zijn incoherente verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten in 2008 en 2009; gezien zijn gedrag geenszins in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor vervolging in Dagestan vermits mijnheer K.(...) in 2012 vrijwillig is teruggekeerd naar Dagestan, hij zich aldaar herhaaldelijk tot de autoriteiten heeft gewend en hij na de beweerde vervolgingsfeiten kort na zijn terugkeer nog meer dan 2 jaar in het land is gebleven alvorens opnieuw te vertrekken naar België; gezien zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de invallen in zijn ouderlijke huis. Mochten er al nieuwe elementen zijn door gewijzigde omstandigheden, ligt de bewijslast in beginsel bij mijnheer K.(...). In de aanvraag verwijst de advocaat van betrokkene louter naar een mogelijke schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Er wordt geen enkel persoonlijk, concreet element aangebracht. Betrokkene dient zijn beweringen steeds te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een blote bewering blijft. Mijnheer is zelf in 2012 vrijwillig teruggekeerd naar de Russische Federatie. Hij verbleef er meer dan 2 jaar en kon zich wenden tot zijn eigen autoriteiten onder meer om zijn huwelijk met mevrouw B.(...), A.(...) officieel te laten ontbinden en om een duplicaat van zijn geboorteakte af te halen. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Dagestan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Dagestaanse origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat opnieuw niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene hoeft trouwens ook niet terug te keren naar Dagestan. Hij dient zich immers te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou in Rusland.

De elementen van integratie (het volgen van cursussen Nederlands en Duits, zijn kennis van beide landstalen, het feit geen gevaar te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, het werkverleden van betrokkene in België en zijn mogelijkheden om opnieuw tewerkgesteld te worden in België, zijn banden in België met vrienden, kennissen en burens) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Gezien de elementen die mijnheer heeft aangebracht, kan hij zich al dan niet persoonlijk wenden tot de Belgische ambassade in Moskou om een visumaanvraag lang verblijf type D in te dienen voor een verblijf op Belgisch grondgebied langer dan 3 maanden op basis van gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht in België. Mijnheer K.(...) kan een procedure gezinshereniging in België opstarten, maar dan zal hij opnieuw moeten kunnen aantonen dat er wat hem betreft wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om zich naar Moskou te begeven om via de ambassade van België een procedure op te starten voor het bekomen van een visum type D. Ook op basis van tewerkstelling kan een visum worden aangevraagd: de 'gecombineerde vergunning' of 'single permit'. De single permit is een combinatie van een arbeids- en een verblijfsvergunning die via één enkele aanvraagprocedure uitgereikt wordt.

(...)"

2. Over het voorwerp van het beroep

Ter terechtzitting bevestigen de partijen dat het voorwerp van het huidige beroep beperkt is tot de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), tevens afgegeven op 6 augustus 2019, niet wordt aangevochten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

“Aan de materiële motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.étr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoeker meent dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

- *de aanvraag art. 9 BIS VW van verzoeker onontvankelijk is doordat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.*

Dat het niet opgaat zoals verweerster doet te gaan stellen alsof verzoeker zomaar naar het land van herkomst zou kunnen reizen en de aanvraag niet in België kon ingediend worden, terwijl in werkelijkheid op datum van de beslissing betreffende het verzoek art. 9 BIS VW de verzoeker niet enkel reeds vele jaren in België woonachtig is, maar tevens geen enkele band meer heeft met het land van herkomst én bovendien gehuwd is met mevr. V.(...) Z.(...) die politiek vluchteling is.

In de hier bestreden beslissing is er een gehele miskennis van deze situatie, in die zin dat geargumenteed wordt dat ondanks het 10 jarig verblijf en de onmogelijkheid om naar het land van herkomst terug te keren in hoofde van de vrouw van verzoeker er wordt geoordeeld alsof verzoeker zomaar kan terugkeren naar diens land van herkomst om dan daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Dat het nochtans duidelijk moge zijn dat het zeer gevaarlijk is als man van een persoon die erkend is als politiek vluchteling om terug te keren naar het land van herkomst en het een algemeen gekende praktijk van de Tsjetsjeense ordediensten is om personen gelieerd aan een erkend politiek vluchteling op te pakken en dan te eisen dat de persoon die erkend is als politiek vluchteling zich komt aanbieden.

Dat deze persoon dan niet anders kan aangezien diens familielid anders blijft vastzitten.

Dat het duidelijk moge zijn dat er een zeer gevaarlijke situatie aan de orde is in hoofde van de verzoeker in geval van terugkeer.

Dat hierbij ook niet over het hoofd mag gezien worden dat verzoeker reeds vele jaren in België verblijft, en er niet zomaar gemakshalve naar een procedure kan verwezen worden die in de eerste plaats bestemd is voor personen die zich in het buitenland bevinden en nog het Belgisch grondgebied moeten betreden.

In casu verbleef verzoeker al vele jaren in België voordat hij zijn aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een legaal verblijf bij aanvraag dd. 08.06.2018, hetgeen een heel andere situatie betreft dan iemand die nog maar net getrouwd is en haar of zijn echtgenoot wenst te vervoegen in België vanuit het buitenland.

De ingediende procedure art. 9 BIS VW kan inderdaad geenszins de procedure gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht vervangen, maar er dient vastgesteld te worden dat de voorwaarden voor een dergelijke procedure gezinshereniging geenszins vervuld zijn, zodat deze procedure in deze alleszins geen alternatief kan uitmaken voor de procedure art. 9 BIS VW. en er dus geen sprake is van een vervanging van enige procedure gezinshereniging, aangezien deze procedure niet lopende is en ook niet in goede orde kan opgestart worden wegens het niet vervuld zijn van de voorwaarden.

Er wordt bij de beoordeling door DVZ geenszins rekening gehouden met het sedert vele jaren durend verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied.

Het moge duidelijk zijn dat als iemand gedurende vele jaren niet meer in zijn land van herkomst heeft verbleven, het niet makkelijk is om zomaar terug te keren daar een procedure op te starten en vervolgens gedurende 8 maand te wachten op een antwoord, en dit alles in de wetenschap bovendien dat zijn vrouw erkend is als politiek vluchteling.

Er wordt door DVZ in geen enkele mate rekening gehouden met alle elementen die belangrijk zijn bij de beoordeling van het dossier hetgeen een manifeste schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel en de bepalingen van art. 9 BIS VW.

Het gegeven dat iemand al die jaren op het Belgisch grondgebied verblijft, en zich geïntegreerd heeft, weze ondertussen meer dan 5 jaar na zijn aankomst maakt op zich een buitengewone omstandigheid uit,

dewelke in casu nog aangevuld wordt met tal van andere elementen, niet in het minst de erkenning van de vrouw van verzoeker als politiek vluchteling.

Dat verder dient vastgesteld dat ook in de procedure gezinshereniging waar verweerster naar verwijst er buitengewone omstandigheden dienen aangetoond te worden om de aanvraag in België te kunnen indienen, en deze buitengewone omstandigheden overeenstemmen met de buitengewone omstandigheden die in het kader van de procedure art. 9 BIS VW dienen te worden aangetoond.

Dat door DVZ ten onrechte geen rekening wordt gehouden met het feit dat het huwelijk van verzoeker dateert van een aantal jaren terug, waarbij dit huwelijk plaatsvond na diens laatste terugkeer naar Rusland, en hij sedert zijn huwelijk nooit meer is teruggekeerd naar zijn land van herkomst dit om de evidente reden dat dit thans tot zeer ernstige problemen aanleiding zou geven juist gezien dit huwelijk.

Verzoeker meent dat diens aanvraag art. 9 BIS VW wel degelijk op ontvankelijke wijze is ingediend geworden.

Dat de werkelijkheid er immers in bestaat dat verzoeker sedert vele jaren en tot op heden wel degelijk in België verbleven heeft en zodoende zich dienstig kan beroepen op art. 9 BIS VW en alsdusdanig ook belang heeft bij een dergelijke aanvraag die desgevallend kan ingewilligd worden.

Dat het voorwerp van de aanvraag bestaat het actueel onregelmatig verblijf op het Belgisch grondgebied te regulariseren, weze in orde te brengen en dat om de aanvraag in België in te dienen buitengewone omstandigheden worden ingeroepen.

Dat de afwijzing van het verzoek art. 9 BIS VW als zijnde zijnde onontvankelijk niet op enige afdoende argumentatie kan zijn gesteund, en dienaangaande verwezen kan worden naar hetgeen reeds hoger gesteld.

Dat het duidelijk is dat DVZ met alle mogelijke middelen tracht een beoordeling ten gronde te ontlopen van de aanvragen art. 9 BIS VW die door verzoeker is ingediend geworden.

Dat dient vastgesteld te worden dat er geen enkel beletsel bestaat voor verzoeker om een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen en zich hierbij te beroepen op door DVZ of de RW te beoordelen buitengewone omstandigheden.

Dat niet a priori elke aanvraag art. 9 BIS VW kan afgewezen worden als zijnde onontvankelijk, en dus niet zou kunnen behandeld worden, op basis van "standaardargumentatie" dat er geen buitengewone omstandigheid wordt aan de orde zou zijn.

Dat ook dient gekeken te worden naar de specifieke elementen in het dossier en dit in de bestreden beslissing niet is gebeurd.

Dat op basis van deze motieven dient aangenomen te worden dat het verzoek art. 9 BIS VW wel degelijk kon ingediend worden in België waarbij de verzoeker zich beroept op humanitaire redenen en buitengewone omstandigheden.

Dat in dit verband dan ook dient vastgesteld te worden dat de aanvraag art. 9 BIS VW ten onrechte niet behandeld is geworden.

De redenen die door verzoeker werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie, langdurig verblijf en tewerkstellingen evenals zijn huwelijk met een politiek vluchteling, werden nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

Er is dan ook prima facie een verkeerde invulling van de discretionaire bevoegdheid gezien deze in het verleden anders werd ingevuld, minstens is er een schending van de motiveringsplicht in die zin dat de afwijkende invulling der discretionaire bevoegdheid in gene mate afdoende wordt verantwoord en er geen rekening wordt gehouden met tal van relevante elementen.

Dat dient vastgesteld dat in het verleden werd aangenomen dat in het geval van een verblijfsduur van vijfjaar met tevens een bewezen mogelijkheid tot tewerkstelling en dus eigen onderhoud, goede integratie, gezinsleven en centrum van economische belangen sedert jaren in België, dat er sprake is van een buitengewone omstandigheid die tot gevolg heeft dat de aanvraag in België kan ingediend worden.

Dat de Regularisatiewet weliswaar niet meer afdwingbaar is, maar toch alleszins een duidelijke aanduiding is van wat als buitengewone omstandigheid al dan niet kan beschouwd worden, en dient vastgesteld dat verzoeker alleszins aan dit criterium voldoen hetwelk werd gehanteerd in de regularisatieronde eind 2009.

Dat er geen enkele motivering wordt gegeven waarom de zaak van verzoeker thans anders dient beoordeeld te worden dan deze van vele andere personen die tevens aan deze criteria voldeden en waarvan wél werd aanvaard dat de aanvraag om deze reden kon ingediend worden in België.

De bestreden beslissing DVZ is gebaseerd op hypothesen die geenszins realistisch zijn zoals daar is de bewering alsof verzoeker zich zonder problemen zomaar kan gaan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou, om daar een procedure te starten voor het bekomen van een visum D.

Dergelijke procedure duurt gemiddeld een 8 tal maanden, en er wordt door DVZ in gene mate uitgelegd hoe verzoeker die ondertussen vele jaren al niet meer in het land van herkomst is geweest, deze periode zou kunnen overbruggen.

Bovendien is het door het statuut van de vrouw van verzoeker, weze politiek vluchteling, onmogelijk dat zij hem zou vergezellen naar het land van herkomst om daar samen met hem de afloop van de procedure af te wachten.

Uiteindelijk is het ook geenszins zeker dat er een positieve beslissing zou tussenkomen betreffende de aanvraag tot het bekomen van een visum D waaromtrent geen de minste waarborgen zijn.

Het valt bovendien ten zeerste op dat DVZ vraagt dat verzoeker als het ware zijn leven op het spel zet om een aanvraag in Moskou in te dienen, terwijl de diensten van DVZ in Brussel gevestigd zijn en verzoeker op een 200 tal kilometers van dit beslissingscentrum woonachtig is, en er hem nu gevraagd wordt om meer dan 20 .000 km te reizen naar een ander land om daar een aanvraag in te gaan dienen.

Dit is een manifeste schending van art. 8 EVRM en tevens van de redelijkheid en proportionaliteit die mag verwacht worden bij beoordeling van de ingeroepen buitengewone omstandigheden.”

In een tweede en een derde middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn tweede en derde middel het volgende:

“De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev.dr.étr. 1996, 249).

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijks- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoeker in zijn verzoekschrift opgeworpen motieven.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar het geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoeker heeft met België.

Het feit dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de criteria van de Conventie van Genève doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide pro -cedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoeker niet als politiek vluchteling werd erkend, dat hij thans de situatie in zijn herkomstland, zijn situatie hier in België thans niet meer zou mogen inroepen als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoeker heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”

“Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoeker zijn aanvraag in het land van herkomst kan indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoeker op het Belgisch grondgebied, weze ondertussen meer dan 4,5 jaar met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen, temeer die worden aangevuld met een huwelijk met een politiek vluchteling, die het zeer moeilijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Dat er trouwens niet alleen de lange duur van het verblijf is, doch tevens de lange duur van de procedures en de goede integratie.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001,79; R.v.St. (11e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat verzoeker omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is een verblijfsduur op het Belgisch grondgebied van ondertussen 4,5 jaar
- de verzoeker is totaal verankerd
- er is sprake van zeer goede integratie en werkbereidheid
- hij spreekt de Nederlandse en Duitse taal sedert jaren en heeft een bewijs van mogelijke tewerkstelling na het bekomen van verblijfsdocumenten.

Dat ingeval verzoeker naar zijn land van herkomst dient terug te keren verzoeker zijn situatie ten zeerste ontwricht zal zijn.

"Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat de belangen van verzoeker geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wel integendeel, verzoeker bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zal weten in zijn persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk is maar dit bovendien ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Dat verder ook dient gewezen te worden op het feit dat verzoeker door het jarenlang verblijf in België ook geen de minste band nog heeft met het land van herkomst.

De argumentatie van DVZ alle bewijzen inzake jarenlang verblijf en integratie zomaar niet in overweging worden genomen, is geenszins afdoende in die zin dat verzoeker wel degelijk Nederlands spreekt en goed geïntegreerd is en onmiddellijk kan werken en dus ook een meerwaarde kan betekenen voor de Belgische samenleving."

In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van de verdediging.

Verzoeker formuleert zijn grief als volgt:

"In Tsjetsjenië komen tot op heden verscheidene problemen voor van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen.

Het is niet omdat de gevechtshandelingen sterk afgenomen zijn in omvang en in intensiteit, en het dagelijks bestuur (dat meewerkt met de Russen) in handen is van lokale mensen, dat de situatie in Tsjetsjenië plots veilig zou zijn, wel integendeel.

De situatie in Tsjetsjenië is en blijft ernstig en precair en de situatie van de personen uit de Kaukasus in het algemeen is en blijft ook ernstig.

Verschillende elementen van de Vluchtelingenconventie, zoals weergegeven in artikel 1 van de Conventie van Genève, zijn bevestigd of geïnterpreteerd in de jurisprudentie van de VBC betreffende kandidaat-vluchtelingen uit Tsjetsjenië.

In het verleden werd geoordeeld door de VBC dat de bevolking van Tsjetsjenië het slachtoffer was groepsvervolging, zijnde "une persécution résultant d'une politique délibérée et systématique, susceptible de frapper de manière indistincte tout membre d'un groupe déterminé du seul fait de son appartenance à celui-ci".

Actueel maken de ontvoeringen en verdwijningen de belangrijkste onveiligheidsfactoren uit Tsjetsjenië, waarbij de daders meestal "gemaskerde mannen" zijn en de ontvoeringen gepaard gaan met detentie en folteringen en een groot deel van de ontvoerde mensen nooit worden teruggevonden.

Het lijkt een courante praktijk te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 7 VW, het zorgvuldigheidsbeginsel, en art. 3 en 5 EVRM.

In casu wordt geen enkel onderzoek verricht naar de actuele situatie voor Tjetsjeen- se vluchtelingen, die er geenszins op verbeterd is, trouwens voor alle personen uit de Kaukasus niet.

Dat verzoeker zijn problemen in het land van herkomst reeds herhaaldelijk uiteengezet heeft.

Minstens is het zo dat deze situatie in Tsjetsjenië diende beoordeeld te worden aangezien het uiteraard niet kan dat verzoekers gevraagd wordt een procedure op te starten in een land waar volop ontvoeringen en folteringen vaststaande praktijk zijn (EVRM)."

In een vijfde middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in zijn vijfde middel het volgende:

"Het Hof van Justitie was van oordeel in een arrest van 17 februari 2009 dat betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de aanvraag wordt teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen.

Hierboven werd aangetoond dat deze situatie tot op heden in Tsjetsjenië er een is van willekeurig geweld met ontvoeringen en verdwijningen, folteringen edm. waardoor verzoekers louter al door hun aanwezigheid een reëel risico op bedreiging lopen.

Dat het algemeen geweten is bij CGVS dat er zeer harde repressie aan de orde is in Tsjetsjenië, waarbij personen die ook maar op enige wijze gelieerd worden aan de rebellen met harde hand worden onderdrukt of zelfs vermoord.

Door zijn jarenlange afwezigheid en zijn jeugdige leeftijd zal verzoeker ongetwijfeld de grootste moeilijkheden ondervinden wanneer hij zou terug keren naar zijn land van herkomst, desgevallend met de dood van hemzelf tot gevolg.

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat er door het automatisch afleveren van een negatieve beslissing art. 9 BIS VW manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het automatisch afleveren van een beslissing maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 EVRM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 EVRM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en dus ook niet gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Dat om dezelfde redenen als hogervermeld de hier bestreden beslissinge ook dienen geschorst te worden aangezien anders een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt voor verzoeker."

3.2. Waar verzoeker in zijn vierde middel de schending aanvoert van de rechten van de verdediging, stipt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan dat deze behoudens andersluidend voorschrift enkel van toepassing zijn in strafzaken, tuchtzaken en rechtsgedingen en niet op individuele administratieve beslissingen die werden genomen in toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden de vijf door verzoeker aangevoerde middelen hieronder voor het overige gezamenlijk behandeld.

3.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale

toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te

weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 juni 2018 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf waarbij volgende buitengewone omstandigheden werden ingeroepen:

“- Buitengewone omstandigheden

Dat de lange duur van de asielprocedure en procedure Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen (cfr. R.v. St. Nr. 103,410, 8 februari 2002, Rev.dr.étr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11de kamer), nr.93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001.79; R.v.St (11de kamer), nr.92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33)

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 09 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St., 1998, 69)

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9 lid 3 VW dat: “De betrokkenen moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.”)

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben: Kennis Nederlands en Duits

De echtgenote van verzoeker heeft het statuut van vluchteling (stuk 17)

De echtgenote van verzoeker heeft een arbeidscontract (stuk 5 en 20)

- Verzoeker en zijn echtgenote zijn totaal verankerd in onze samenleving.

Indien geen machtiging tot verblijf wordt afgeleverd, wordt het gezin van verzoekers ten zeerste ontwricht.

“ Voor de toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico 's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. ”

(zie RVS. Nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.étr. 1996, 742; T.Vreemd., 1997,29)

- Onafgebroken verblijf in België

Verzoeker heeft sinds zijn laatste asielaanvraag onafgebroken verbleven op Belgisch grondgebied.

Men kan spreken van een termijn die niet voldoet aan de wettelijke vereiste, maar desalniettemin heeft de Raad van State in die zin al herhaaldelijk gesteld dat een parallel kan worden getrokken met de wet van 22/12/199 (o.a. R.v. St. 6 maart 2001, Rev. Pr. Etr. 2001,217), zelfs - krachtens de woorden van de auditeur - “zelfs al was de toepassing van de wet beperkt in tijd” (Avis donné en l’audience publique du 28 février 2001. Rev.Dr.Etr., 2001, 219)

Dat deze termijn ook dient beschouwd te worden as een “verworven termijn”, die blijft gelden zelfs indien achteraf een negatieve beslissing wordt getroffen (cfr. Regularisatiewet 22/12/199, art. 2.1°; J.KEULEN, Operatie Regularisatie, VUB 2003- 04, p.106 + bijlagen).

ONMOGELIJKHEID van TERUGKEER naar het MOEDERLAND :

Dat verzoeker destijds zijn moederland is ontvlucht voor zeer ernstige feiten van geweld.

Trouwens wordt tot op vandaag door FOD BUITENLANDSE ZAKENS een uiterst negatief reisadvies gegeven voor TSJETSJENIË, DAGESTAN en INGOETSJETIË.

(Laatste update : “ Alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, worden afgeraden. (...) Algemene veiligheid : Gelet op de veiligheidssituatie in de Noordelijke Kaukasus worden alle reizen naar Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, alsmede het zuidelijke en oostelijke grensgebied van Stavropolski Kraj met Dagestan, Tsjetsjenië en Ingoesjetië, ten strengste afgeraden. ; Terreurdreiging : In de Noordelijke Kaukasus blijft een groot risico bestaan op terroristische aanslagen, ontvoeringen, de ontploffing van landmijnen, misdrijven en gewapende schermutselingen. Vooral in de republieken Dagestan en Ingoesjetië is een zorgwekkende trend van quasi dagelijks geweld en toenemende

radicalisering waar te nemen. Maar ook de meeste andere republieken in de Noordelijke Kaukasus werden de jongste maanden opgeschrikt door terroristisch geweld. “) (stuk 19)

Het verzoek dient derhalve als ontvankelijk te worden weerhouden en daarna om de hierboven aangehaalde en de hiernavolgende redenen als gegrond te worden toegestaan.

Dat verzoeker op 11.03.2015 wettelijk gehuwd is met mevrouw VAGABOVA Zarema, welke het statuut als vluchteling verkreeg (stukken 11, 12, 17).

Dat dit wel degelijk een rechtsgeldig huwelijk betreft, nu dit ook wordt bevestigd in de steunverklaringen (stukken 7-11).

Dat de echtgenote van verzoeker een vast werk heeft (stuk 20) en het gezin zelfvoorzienend is.

Dat verzoeker bereid is te werken en in het verleden al gewerkt heeft in België via een arbeidskaart, (stuk 13)

• *Verblijf van meer dan een jaar :*

Er wordt aangenomen dat een asielzoeker die overdreven lang heeft moeten wachten op een definitieve beslissing in zijn procedure aanspraak kan maken op deze basis alleen al op een regularisatie van zijn verblijf.

Daarom vraagt verzoeker om op basis van humanitaire overwegingen en zijn uiterst sterke sociale bindingen met België een permanente regularisatie van haar verblijf te bekomen onder vorm van een machtiging van meer dan drie maanden naar analogie met criterium 1 van de Regularisatiewet.

Bij de voorbereidende werkzaamheden van de regularisatiewet kwam tot uiting dat bepaalde termijnen van verblijf opgenomen in deze wet een bijna “vermoeden” creëerden van dermate sterke integratie dat het onaanvaardbaar zou zijn de vreemdeling na een dergelijke duurtijd van verblijf nog te verwijderen.

Des te sterker is de verwevenheid met België als er bovendien sprake is van een uitgesproken actieve inzet.

In casu dient een meer dan actieve inzet weerhouden te worden. Bovendien is er sprake van een verblijf en opeenvolgende procedure van meer dan negen jaar. In het kader van de instructies 2009 van 19 juli 2009 (m.b.t. toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet) werd aangenomen dat ingeval van families met kinderen, een duurtijd van asiel + regularisatie van meer dan vier jaar, dit diende te leiden tot regularisatie definitief verblijf.

Deze aanvraag staat tevens op gelijke basis met een aanvraag regularisatie conform art. 2,4° juncto 9,9° van de Regularisatiewet die drie hypothesen voorop stelde, dewelke niet als cumulatief moeten beschouwd worden.

Zodoende mag en kan de Staatssecretaris onmiddellijk positief oordelen, omdat er een duurzame lokale verankering is met België dit zowel op basis van integratie, op economisch vlak en op sociaal vlak.

Bovendien werd bepaald dat gezinnen die hier langer dan vijf jaar verbleven en waarvan de asielprocedure langer dan één jaar had geduurd, ook in aanmerking kwamen voor regularisatie verblijf.

Als er al enig element zou zijn dat reeds eerder zou zijn aangehaald in het kader van de asielprocedure, haalt de verzoeker ten deze dat dan ook enkel volstrekt subsidiair aan om de humanitaire redenen waarop hij zich beroept te ondersteunen.

Het kan verzoeker onmogelijk worden tegengeworpen dat hij een dergelijke vraag dient te richten tot de Belgische Diplomatieke post in zijn geboorteland, aangezien er in casu tal van bijzondere omstandigheden zijn, zowel algemene als specifieke, die het indienen van een verzoek via de burgemeester wettigen.

Wat betreft de algemene elementen:

Waar het land van daadwerkelijk verblijf België is, zou hij zich dan moeten wenden tot de diplomatieke post voor België in België. Dit is natuurlijk volstrekt onmogelijk en art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet voorziet in dergelijk geval dat de aanvraag dient te gebeuren via de Burgemeester van de verblijfplaats.

Aangezien alle argumenten m.b.t. het verzoek om machtiging tot verdergezet verblijf zich hier en nu in België situeren, dient men dan ook uit te gaan van de verblijfplaats op heden. Bij een terugkeer naar het thuisland zouden immers tal van elementen waartoe dit verzoek nu precies wordt ingediend totaal komen te vervallen.

Gelet op het bovenstaande meent verzoeker dan ook dat hij bij wet verplicht is zijn aanvraag te doen via de Burgemeester, zodat alleen al om deze reden de ontvankelijkheid van dit verzoek niet in vraag kan worden gesteld.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een “humanitaire machtiging” te bekomen via de diplomatieke post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

• *Wat betreft de specifieke omstandigheden :*

Verzoeker verwijst naar het onderhavige verzoek in zijn geheel, maar wenst specifiek te wijzen op het feit dat er is sprake van een gezin tussen verzoeker en zijn echtgenote. O.a. hierdoor zijn zeer sterke sociale banden ontstaan met België en zijn autochtone bevolking.

Bovendien bestaat er trouwens geen enkele wettelijke mogelijkheid om een “humanitaire machtiging” te bekomen via de diplomatiek post in het thuisland aangezien onze wetgeving hierover niets voorziet.

Het onderbreken van het verblijf “teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging” is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen.

Indien verzoeker voor een dergelijke formaliteit (aanvraag in moederland) zou dienen terug te keren, zou dit een schending uitmaken van art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te NEW YORK op 10 december 1984, ondertekend door BELGIË op 04 februari 1985, bekrachtigd bij Wet van 09/06/1999, B.S., 28 oktober 1999, met name, iedere handeling waardoor opzettelijk hevige pijn of hevig leed, lichamelijk dan wel geestelijk wordt toegebracht aan een persoon met zulke oogmerken als om van hem of van een derde inlichtingen of een bekentenis te verkrijgen, hem te bestraffen voor een handeling die hij of een derde heeft begaan of waarvan hij of een derde wordt verdacht deze te hebben onderaan, of hem of een derde te intimideren of ergens toe dwingen dan wel om enigerlei reden gebaseerd op discriminatie van welke aard ook, wanneer zulke pijn of zulk leed wordt toegebracht door of op aanstichten van dan wel met instemming of gedogen van een overheidsfunctionaris of andere persoon die in een officiële hoedanigheid handelt. Het leven van verzoeker primeert onbetwistbaar op het vervullen van formaliteiten.

Volgens de rechtspraak van de Raad van State, in het kader van voormalig art. 9.3

(thans 9 bis) van de Wet van 15 december 1980, kunnen de redenen waarom de verzoeker de aanvraag niet in zijn land van herkomst indienen, dezelfde zijn als de gegrondheidsredenen van zijn aanvraag. (RVS, 09 april 1998, nr. 73.025, R.D.E., nr. 97, p. 69-72)

Er dient in dat geval eveneens een flagrante inbreuk op art. 8 EVRM worden vastgesteld.

Art. 8.2 EVRM vermeldt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voorde bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoeker terugsturen naar haar geboorteland, zou inhouden dat verzoeker plotsklaps losgerukt wordt van zijn echtgenote en diengevolge zijn gezinsleven wordt geschaad.

• Geen gevaar voor de openbare orde:

De verzoeker of haar kinderen hebben in België nooit enige aanvaring gehad met de strafrechter en bij hun weten is er lastens hun ook geen strafonderzoek hangende. Er kan derhalve geen sprake zijn of zelfs vermoeden van enig gevaar voor de Belgische Openbare Orde of nationale veiligheid.

• Humanitaire redenen :

Verzoeker wenst hier trouwens aan te geven dat als er dan nog enige twijfel zou bestaan zij geen enkele moeite hebben met een tijdelijke en voorwaardelijke regularisatie van haar verblijf met als conditie dat het gezin moet bewijzen een inkomen te verwerven uit tewerkstelling.

In het kader van de humanitaire redenen wenst verzoekster bovendien de feitelijke situatie te benadrukken.

Dat verzoeker op 11.03.2015 wettelijk gehuwd is met mevrouw V.(...) Z.(...), welke het statuut als vluchteling verkreeg (stukken 11, 12, 17).

Dat dit wel degelijk een rechtsgeldig huwelijk betreft, nu dit ook wordt bevestigd in de steunverklaringen (stukken 7-11).

Dat de echtgenote van verzoeker een vast werk heeft (stuk 20) en het gezin zelfvoorzienend is.

Dat verzoeker bereid is te werken en in het verleden al gewerkt heeft in België via een arbeidskaart, (stuk 13)

IV. BESLUIT:

Door voorlegging van het stukkenbundel wordt getracht om aan te tonen dat verzoeker sterke sociale bindingen met België en met de Belgische bevolking heeft.

Verzoeker volgde diverse cursussen Nederlands en Duits (stuk 2, 3, 15) inburgering en maatschappelijke oriëntatie (stuk 4), hij heeft vele vrienden en kennissen, een groot sociaal netwerk, is werkbereidwillig, enz... (Zie bvb. BERNARD, F., “ L’ article 9.3 de la loi du 15 décembre 1980 R.D.E., nr. 97, p. 12)

De verzoeker meent dat er in de hierboven geschetste omstandigheden sprake is van “bijzondere omstandigheden”.

Tenslotte wenst verzoeker zijn aanvraag formeel niet enkel te steunen op basis van art. 9 BIS van de Vreemdelingenwet maar vraagt hij te mogen genieten van om het even welke wet of regelgeving, hetzij op heden bestaand, hetzij toekomstig, welke hem en zijn kinderen in hun huidige situatie een kans zou bieden op regularisatie van zijn verblijf.”

3.9. Als buitengewone omstandigheden beriep verzoeker zich dus in het kader van zijn aanvraag op de duur van zijn asielprocedure en zijn verblijf in België, zijn integratie en talenkennis, de onmogelijkheid om

naar Dagestan terug te keren en het geweld aldaar, de afwezigheid van openbare orde-problemen in zijn hoofd en zijn werkbereidheid. Daarnaast haalt verzoeker de status van zijn echtgenote als vluchteling en haar tewerkstelling in België aan en het gezinsleven met zijn echtgenote. Verzoeker verwijst eveneens naar de criteria van de regularisatiewet.

3.10. Inzake zijn verblijfsduur en de elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld: *“De elementen van integratie (het volgen van cursussen Nederlands en Duits, zijn kennis van beide landstalen, het feit geen gevaar te vormen voor de openbare orde of nationale veiligheid, het werkverleden van betrokkene in België en zijn mogelijkheden om opnieuw tewerkgesteld te worden in België, zijn banden in België met vrienden, kennissen en burens) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst wordt het volgende overwogen: *“Mijnheer K.(...) verklaart zijn land te hebben ontvlucht omwille van geweld en onderdrukking. Hij kan volgens zijn verklaringen niet terugkeren omwille van zeer ernstige feiten van geweld waarvan hij het slachtoffer is geweest. Mijnheer K.(...) verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken. Mijnheer heeft 3 asielprocedures opgestart. De asielinstanties hechten geen geloof aan zijn asielaanvragen gezien zijn incoherente verklaringen over de beweerde vervolgingsfeiten in 2008 en 2009; gezien zijn gedrag geenszins in overeenstemming is met zijn beweerde vrees voor vervolging in Dagestan vermits mijnheer K.(...) in 2012 vrijwillig is teruggekeerd naar Dagestan, hij zich aldaar herhaaldelijk tot de autoriteiten heeft gewend en hij na de beweerde vervolgingsfeiten kort na zijn terugkeer nog meer dan 2 jaar in het land is gebleven alvorens opnieuw te vertrekken naar België; gezien zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent de invallen in zijn ouderlijke huis. Mochten er al nieuwe elementen zijn door gewijzigde omstandigheden, ligt de bewijslast in beginsel bij mijnheer K.(...). In de aanvraag verwijst de advocaat van betrokkene louter naar een mogelijke schending van artikel 1 van het verdrag tegen foltering en het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken. Er wordt geen enkel persoonlijk, concreet element aangebracht. Betrokkene dient zijn beweringen steeds te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een blote bewering blijft. Mijnheer is zelf in 2012 vrijwillig teruggekeerd naar de Russische Federatie. Hij verbleef er meer dan 2 jaar en kon zich wenden tot zijn eigen autoriteiten onder meer om zijn huwelijk met mevrouw B.(...), A.(...) officieel te laten ontbinden en om een duplicaat van zijn geboorteakte af te halen. Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Dagestan geeft, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene aangezien hij verklaart van Dagestaanse origine te zijn en bijgevolg geen toerist is. Bovendien is dit een algemeen advies, dat opnieuw niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene. Betrokkene hoeft trouwens ook niet terug te keren naar Dagestan. Hij dient zich immers te wenden tot de Belgische ambassade in Moskou in Rusland.”*

Naar aanleiding van verzoekers huwelijk met een erkende vluchteling en het gezinsleven met zijn echtgenote wordt in de beslissing het volgende gesteld: *“Betrokkene verwijst naar het feit dat hij gehuwd is met een dame van de Russische Federatie die in België erkend werd als vluchteling en die in het bezit is van een B-kaart. Betrokkene woont samen met zijn echtgenote. Specifiek voor dit element bestaat een speciaal daarvoor voorziene procedure: gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht. Deze procedure, volgens artikel 9bis, kan een andere procedure, zijnde de procedure gezinshereniging, niet vervangen. De procedure gezinshereniging stelt specifieke voorwaarden voorop. Wat die procedure gezinshereniging betreft, dient opgemerkt te worden dat alleen onder bepaalde voorwaarden de procedure gezinshereniging in België kan worden opgestart (waaronder het feit dat betrokkene al een (ander) verblijfsrecht van meer dan drie maanden zou hebben; betrokkene is visumplichtig en kwam naar België met een visum C 'met het oog op het afsluiten van een huwelijk in België'; ...). Zijn aan deze voorwaarden niet voldaan dan kan een procedure gezinshereniging enkel nog in België worden opgestart indien er buitengewone omstandigheden zijn (omstandigheden die maken dat betrokkene zich moeilijk of onmogelijk kan wenden tot de Belgische ambassade in Moskou). Indien er geen buitengewone omstandigheden zijn, dient betrokkene een visum gezinshereniging aan te vragen bij de Belgische diplomatieke post in zijn herkomstland. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de gezinsrelatie maar enkel een tijdelijke verwijdering van het Belgische grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene wordt niet definitief gescheiden van zijn echtgenote. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de*

immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Betrokkene kan zich voor de procedure gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht laten bijstaan door zijn advocaat.”

Tenslotte wordt in de beslissing het volgende gesuggereerd: *“Gezien de elementen die mijnheer heeft aangebracht, kan hij zich al dan niet persoonlijk wenden tot de Belgische ambassade in Moskou om een visumaanvraag lang verblijf type D in te dienen voor een verblijf op Belgisch grondgebied langer dan 3 maanden op basis van gezinshereniging met een echtgenoot met onbeperkt verblijfsrecht in België. Mijnheer K.(...) kan een procedure gezinshereniging in België opstarten, maar dan zal hij opnieuw moeten kunnen aantonen dat er wat hem betreft wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om zich naar Moskou te begeven om via de ambassade van België een procedure op te starten voor het bekomen van een visum type D. Ook op basis van tewerkstelling kan een visum worden aangevraagd: de 'gecombineerde vergunning' of 'single permit'. De single permit is een combinatie van een arbeids- en een verblijfsvergunning die via één enkele aanvraagprocedure uitgereikt wordt.”*

3.11. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn middelen een nieuwe wending geeft aan de buitengewone omstandigheden die hij in zijn aanvraag heeft aangevoerd door te stellen dat *“het een algemeen gekende praktijk is van de Tsjetsjeense ordediensten om personen gelieerd aan een erkend politiek vluchteling op te pakken en dan te eisen dat de persoon die erkend is als politiek vluchteling zich komt aanbieden”*. De Raad stelt vast dat hij deze omstandigheid niet als dusdanig had ingeroepen in zijn aanvraag zodat de gemachtigde van de minister geen onzorgvuldigheid of een motiveringsgebrek kan worden verweten doordat met deze - overigens ongestaafde - bewering over een bestaande *“praktijk”* in Tsjetsjenië (verzoeker is trouwens afkomstig uit Dagestan) geen rekening zou zijn gehouden. Bovendien wordt in de beslissing benadrukt dat van verzoeker niet wordt verwacht dat hij terugkeert naar zijn regio van herkomst, maar dat hij zich zou *“wenden tot de Belgische ambassade in Moskou in Rusland”*. De kritiek van verzoeker is dus niet gericht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

3.12. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat met zijn jarenlange verblijf in België en zijn integratie geen rekening zou zijn gehouden. In de beslissing werd immers, in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State dienaangaande, gesteld dat *“elementen van integratie ((...) het werkverleden van betrokkene in België, (...), zijn banden in België met vrienden, kennissen en burens) (...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard (kunnen) worden”*. Het verwijt dat de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister verkeerd zou worden ingevuld door de integratie, die het gevolg is van zich in een onregelmatig verblijf te nestelen, niet te aanvaarden, mist elke grondslag omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet op dit punt geen enkel criterium bevat (zie RvS 27 september 2016, nr. 235.858). Het gegeven dat het niet makkelijk is om zomaar terug te keren als men vele jaren niet meer in zijn land van herkomst heeft verbleven, wordt in de beslissing nergens ontkend, maar er wordt wel gewezen op het feit dat verzoeker eerder gedurende meer dan 2 jaar terugkeerde naar zijn land van herkomst en nadien met een visum type C met het oog op huwelijk terugkeerde naar België. Verzoeker houdt er blijkens zijn betoog een andere mening op na wat de *“buitengewone omstandigheden”* betreft, maar hij weerlegt in zijn middelen nergens de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de minister en toont niet aan dat deze laatste kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

3.13. In zijn eerste middel vermeldt verzoeker de regularisatiewet (wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk), maar hij toont niet aan dat hij onder het toepassingsgebied van deze wet zou vallen. Uit deze wet kan in elk geval niet worden opgemaakt wat als *“buitengewone omstandigheid”* in de zin van huidig artikel 9bis van de vreemdelingenwet dient te worden begrepen. Verzoeker staft geenszins zijn bewering dat een aanvraag bij de Belgische vertegenwoordiging gemiddeld een achttal maanden zou duren, zoals hij beweert. In de aanvraag om machtiging tot verblijf werd trouwens nergens melding gemaakt van een behandelingsduur van acht maanden van een aanvraag om machtiging tot verblijf die via de Belgische vertegenwoordiging in het buitenland zou zijn ingediend, zodat de gemachtigde van de minister met dit argument geen rekening kon houden.

3.14. In zijn tweede middel lijkt verzoeker van oordeel dat de situatie in zijn land van herkomst, die werd aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, opnieuw dient te worden beoordeeld omdat deze procedure verschilt van de asielpcedure. In de beslissing wordt echter gewezen op het ongeloofwaardig karakter van zijn asielpas uit 2008 en 2009 en zijn terugkeer in 2012, die haaks staat op een vrees voor

vervolging. Vervolgens wordt gesteld dat verzoeker het Anti-Folterverdrag aanhaalt en verwijst naar het reisadvies voor de Noordelijke Kaukasus, maar "geen enkel persoonlijk, concreet element" aanhaalt. De situatie in zijn land van herkomst werd dus wel degelijk opnieuw beoordeeld.

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Verzoeker beperkt zich tot een algemeen betoog over de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië en de rechtspraak van de voormalige Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen. Er worden evenwel geen concrete feiten aangebracht waaruit kan worden opgemaakt dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bovendien is het voorwerp van onderhavig beroep beperkt tot de beslissing over de aanvraag om machtiging tot verblijf en wordt in de bestreden beslissing geen uitspraak gedaan over een eventuele verwijdering van het grondgebied. De afzonderlijke verwijderingsmaatregel kan als afzonderlijke beslissing worden aangevochten, waardoor een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is (cf. RvS 13 januari 2016, nr. 233.458; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.574).

Waar verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent artikel 3 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit verdragsartikel niet in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf had ingeroepen.

Wat de aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM betreft, merkt de Raad op dat verzoeker niet het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberovende maatregel. Bijgevolg mag "*worden besloten dat de (...) aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM juridische grondslag mist.*" (RvS 5 januari 2007, nr. 166.371).

3.15. Aangaande de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM tenslotte, dient in de eerste plaats te worden aangestipt dat de schending van dit verdragsartikel niet op zichzelf kan worden ingeroepen zonder dat de schending wordt aangetoond van de rechten en vrijheden die in dit verdrag zijn vermeld. Daarnaast dient te worden benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM koppelt aan een terugkeer naar de Russische Federatie, terwijl de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Indien verzoeker de hem opgelegde verwijderingsmaatregel aanvecht, kan hij alsnog een schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM opwerpen.

3.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 5 en/of 13 van het EVRM. Er werd evenmin een schending aangetoond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het redelijkheid- en/of het zorgvuldigheidsbeginsel, noch van de materiële motiveringsplicht.

De vijf door verzoeker aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien februari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN